

Dagboek Albanië

Aflevering 29

4 - 9 oktober 2017

Woensdag 4 oktober

Voor de eerste keer een rechtstreekse vlucht naar Tirana. Wat een verbetering. Geen risico meer dat je te weinig transfertijd hebt en ook nog eens aanzienlijk sneller. Rond half zes weg uit Amsterdam en om kwart over acht ben je al in Tirana. Dat de maaltijden aan boord minimaal (en duur) zijn, nemen we maar op de koop toe.

Als ik aankom, staat Andi me al op te wachten. Hij is de broer van Endri, mijn vaste chauffeur. Andi spreekt veel beter Engels dan zijn broer en dat komt me goed uit. Hij praat onafgebroken over zijn verdiensten als volleybal-speler en -trainer, zijn internationale activiteiten en nog veel meer. Dat geeft mij na de reis de mogelijkheid om nu even zwijgend te relaxen. Ik hoef alleen maar te luisteren.

Na het uitpakken in hotel Monarch ga ik nog even een tosti eten en wat drinken. De meeste jongens van de bediening spreken inmiddels Engels. Toch wel makkelijk.

Daarna op tijd naar bed. De grote verandering ten opzichte van vorige jaren is dat er nu, na vijf jaar, een satelliet-aansluiting voor de TV is zodat ik de zenders voor het uitkiezen heb.

Donderdag 5 oktober

Na het ontbijt melden Juli en Eda zich op de veranda van het hotel. Inderdaad, het weer is zo goed dat we de komende dagen bijna de hele tijd buiten kunnen zitten. Eerst bijpraten natuurlijk. Over de familie en de laatste nieuwtjes uit stad en land. Al gauw gaat het dan toch weer over de armoede en criminaliteit in Albanië. Het laatste evenement in Elbasan was een schietpartij voor twee bankkantoren, recht tegenover het hotel. Enkele daders zijn gepakt. Zo ook een enorme wapenvoorraad in de door de schutters gebruikte auto. Helaas kunnen de autoriteiten de eigenaar van de (dure) auto niet achterhalen. Ook al weet de hele stad dat hij eigendom is van de schoonzoon van de burgemeester.

Een ander punt van zorg vinden ze hier de toenemende invloed van de baarden en de jurken, anders gezegd de Arabieren. Met veel geld weten die invloed te kopen. Zo bouwen ze nog altijd een onderwijsmarkt met privé-scholen waar ze de beste onderwijzers kunnen aanstellen tegen een veel hoger salaris dan in de scholen van de eigen overheid.

Voor een piepklein clubje als ECE is het anno nu nauwelijks nog mogelijk werk te doen als NGO. De hele markt wordt niet alleen veroverd door deze Arabieren, maar ook door - met name Amerikaanse - christelijke organisaties die de politieke gezagsdragers intensief 'helpen' bij het verkrijgen van vergunningen voor het doen van goede werken. In die wereld van het grote geld is ECE kansloos.

"Skampa Kids" is het enige project dat ze nog uitvoeren. En dat doen ze geweldig. Afgelopen schooljaar hadden ze de zorg over meer dan 100 schoolkinderen waarmee het één van de drukste jaren in de geschiedenis van het project (en zijn voorganger, de "homeworkclasses") was. Het schooljaar 2017/18 is inmiddels van start met 64 kinderen en daarna volgt nog één jaar van 'uitfasering'. Dan hebben alle Skampa Kids hun basisschool doorlopen tot en met de negende klas. Het geeft een vreemd gevoel dat je werkt aan iets wat zo goed loopt, wat zo noodzakelijk is maar moet stoppen omdat er geen geld meer voor is. Gelukkig kan ik wel melden dat het volledige projectbudget inmiddels beschikbaar is. Vorig jaar was dat nog niet zeker. Maar met de hulp van enkele goedgevende particulieren, Stichting Haëlla, Stichting Trein 8-28, Kiwanis Enschede-Usselo en lionsclub Best-Oirschot zijn de laatst benodigde financiën verworven.

Een groot deel van de jaarrapportage hebben Eda en Juli al voor elkaar. Voor de ontbrekende delen hebben ze mijn hulp nodig en dat wordt een paar dagen hard werken.

Er zijn ook wat nieuwe foto's. Om daar wat mee te kunnen doen, moet ik eerst een USB-stick gaan kopen. In een winkeltje waar je dat niet verwacht, liggen ze in een verfromfaaid doosje. Ik koop er één en die doet het nog ook.

Aan het eind van de middag nemen we de hele tekst door en spreken af op welke manier we de komende dagen aan het werk gaan.

In de avond werken we eerst aan het financiële verslag over het afgelopen jaar. Alle gegevens zijn beschikbaar en we hoeven het alleen nog maar in een leesbare vorm te gieten.

Vrijdag 6 oktober

Het mooiste onderdeel van mijn bezoek; het bezoek aan de scholen.

Ik weet ik al dat ik op alle drie de scholen dezelfde directeur zal treffen als in voorgaande jaren. Dat geeft in ieder geval rust en vertrouwen na al die jaren van de ene stoelendans na de andere.

Ook het team onderwijzers heeft bijna dezelfde samenstelling. Alleen op de Fadil Gurmani school is een wisseling van de wacht doordat een onderwijzer is vertrokken naar een andere baan.

Ik kijk telkens rond of de laptops die ik vorig jaar meenam voor elke school inderdaad in gebruik zijn. Op twee van de drie kan ik dat zien. In de derde school is deze kennelijk in gebruik in een van de leslokalen.

In het voorjaar was er een bezoek van een Edukans-delegatie. In het kader van de het project "schoenmaatjes" kregen alle projectkinderen een schoendoos met cadeautjes. Voor de meesten van hen de eerste keer dat ze zo iets kregen. Ze waren er zonder uitzondering maandenlang verguld mee. Stiekem wordt zo nu en dan geïnformeerd of ze volgend jaar weer langskomen....

We beginnen onze ronde op de Abdyl Paralloi school. De jeugdige, goed Engels sprekende, directeur is de jeugdige Darina Vorfi. Je merkt dat ze haar plekje tussen de veel oudere onderwijzers inmiddels heeft gevonden. Er is wederzijds respect en van de spanning die je voorheen zag, is weinig meer te merken.

Gezamenlijk delen ze de zorg over de vele probleemkinderen in de wijk. Helaas kan maar een deel daarvan ondersteund worden in het project. Uniek blijft de toewijding van Tommy (de onderwijzer die voorkomt in de videodocumentaire van Freek Zonderland, <https://vimeo.com/87682235>). Vanaf het begin in 2005 is hij betrokken is bij het project en hij heeft nog altijd evenveel zorg over 'zijn' kinderen.

Ieder jaar schrijft ECE in het jaarrapport een stukje over enkele kinderen uit het project. Deze school heeft nu het initiatief genomen om enkele stukjes door de kinderen zelf te laten schrijven. Als ik 's avonds mijn verslagje uitwerk, zie ik hoe indrukwekkend dat soms is. Elida Budani beschrijft haar deplorabele leefomstandigheden (in het Engels) en sluit af met deze ontroerende zin:

.... I do not expect luck will find me but I believe in myself and I will reach the best of me

Als je dat overschrijft, gaat er wel wat door je heen. Wat zou je nog graag veel meer hulp verlenen aan de tientallen kinderen die in even moeilijke omstandigheden leven.

Op alle scholen hebben we een kort fotomomentje ingepland. Hier wordt dat een klein hoogtepuntje. Een van de kinderen uit het project zegt dat ze allemaal zo blij kijken omdat ze zo dankbaar zijn voor de Nederlandse hulp.

De bedoeling is dat we nu meteen doorrijden naar de Jorgji Dilo school. Maar de beloofde taxi staat niet voor. Een verrassing waarvan ik hier al lang niet meer opkijk. En ja hoor. Na een aantal voor mij niet te volgen telefoongesprekken komt er een auto voorrijden met een voor mij onbekende chauffeur. Het blijkt de vader van een vriend van Endri te zijn die even 'invult'.

In de school ontmoet ik meteen de nieuwe onderwijzer die hier binnen een paar maanden een belangrijke rol in het project is gaan spelen. Het is de gymleraar met de lange baard. Bij het fotomoment in lokaal waar ze hun huiswerkklas hebben, speelt hij de hoofdrol. Hij ensceneert alles met de kinderen als echte acteurs. Ze beginnen een half uur eerder met hun huiswerk dan gebruikelijk maar er wordt meteen hard gewerkt.

Het valt op dat we in een lokaal komen waar een hele rij computers staat. Officieel is dat voor het onderwijsprogramma maar volgens mij is zo'n lokaal lang niet in alle scholen te vinden.

Net als op de andere scholen laat ik hier de vraag achter naar een nieuw verhaaltje van de directeuren in het jaarrapport. Ook waren er vanuit Nederland vragen over de invloed van projectdeelname op de resultaten van de kinderen alsmede naar de vraag of de kinderen doorstroomden naar vervolgonderwijs. Na de 9-jarige basisschool

is de leerplichtige periode immers voorbij. Maar ik hoor dat vrijwel alle kinderen doorgestroomd zijn. Ook daarvoor zullen de directeuren, de onderwijzers of de kinderen zelf korte stukjes schrijven. Er zijn ook lange tabellen met resultaten en cijfers beschikbaar maar dat is nu juist het soort informatie waarvan al genoeg in de rapportage staat.

Op de Fadil Gurmani school worden we meteen overvallen door het spraakwater van directeur Ariana Vordi. Ze maakt van haar hart geen moordkuil. Of het nu over de kinderen of over haarzelf gaat. Alles lanceert ze met enorme intensiteit. Ze heeft een schildklierprobleem, zo vernemen we in geuren en kleuren. Maar ze werkt van 4 uur 's morgens tot laat in de avond en dat zegt ze prima vol te kunnen houden. Proefondervindelijk heeft ze voor zichzelf de juiste medicatie samengesteld....

Vermoeiend is het wel maar op haar toewijding is niets aan te merken. Ze is intensief betrokken bij alle kinderen. Ze vertelt over de grote sociale problematiek in de wijk en het ontbreken van elementaire sociale zorg. En over de manier waarop ze zich deze week over een kind ontfermd heeft waarvan de werkloze vader is gestorven en de moeder in een voortdurende psychose verkeert.

Ariana gaat voor de eigen tekstjes van de kinderen als eerste Anxhela benaderen, die in de videodocumentaire de 'hoofdrol' had. Het gaat goed met Anxhela maar haar vader is wel onlangs overleden. Die vader was bij ons destijds niet in beeld. Het verhaal daarachter kom ik niet te weten.

Ariana is trots op de resultaten van de 'beste leerlingen van de school'. Ze toont me de foto van de toppers van het afgelopen jaar. Maar liefst drie kinderen maakten deel uit van de Skampa Kids.

We sluiten af met een liefdevol fotomoment met 2 meisjes en hun begeleiders van de huiswerkklassen. Maar toch. Ariana verloochent zichzelf niet. We zijn de deur nog niet uit of ze belt naar Juli. "Waar zijn de whiteboardmarkers gebleven"? Evenals andere jaren verwacht ze een voorkeursbehandeling bij het verkrijgen van elementaire schoolmaterialen. En net als in vorige jaren legt Juli weer geduldig uit dat het zo niet werkt.....

Laat in de middag maak ik een wandeling door The Castle, de ommuurde binnenstad. Vorig jaar zag ik dat ze op de doorgaande wegen nieuwe kasseien aan het leggen waren. Nu zijn de kleinere straatjes aan de buurt. Dat wordt een flinke verbetering. Jammer alleen dat steeds meer historische gebouwen foelieijk worden gerestaureerd door commerciële uitbaters.

Als je door de stadspoort naar buiten loopt, zie je nog altijd de grote moskee in aanbouw. Sinds vorig jaar is er niks gebeurd. Niemand weet wat de reden is.

De stad ziet er weer beter uit dan vorige jaren. Wat dat betreft doet de burgemeester goed werk. Op alle hoofdwegen en boulevards is nieuw groen aangeplant en zijn de trottoirs gerenoveerd. Het aantal café's en terrassen was al gigantisch, maar nu zijn het er nog veel meer. Als je langs de Kemal Stafa boulevard loopt, passeer je één onafgebroken rij van nieuwe terrassen. Ook de nieuwe torenflats komen overal tevoorschijn. Ik vraag me af waar al die investeerders vandaan komen. Het antwoord blijkt voor de hand te liggen. In vrijwel alle gevallen is het de ideale manier om je in de schaduwconomie verworven geld 'wit te wassen'.

Zaterdag 7 oktober

De voorspelde regen kwam vannacht. Het koelt stevig af. Na enkele bloedhete nachten kan ik weer voortreffelijk slapen. De ochtend is nog even koud en grijs. Mooi moment om de regenboogzebra's voor mijn hotel te fotograferen. Na de regen is alles tenminste even droog en helder. Deze blijkt gewoon met een paar potten overtollige verf op de straat geschilderd te zijn. Stukken goedkoper dus dan de beroemde regenboorzebra in Utrecht. En zeker niet met de in Nederland bedoelde symboliek. "Zulke mensen komen in ons land niet voor".

Na een vroeg ontbijt ga ik meteen aan de slag met teksten en foto's. Het is een behoorlijke klus maar het vordert snel. Aan het eind van de ochtend komt Eda meelezen en maken we nog wat aanpassingen. We kunnen inmiddels op de veranda zitten. Het weer is razendsnel opgeknapt.

Daarna bespreken we de stand van het land. De schietpartij voor het hotel houdt de gemoederen nog altijd bezig, maar de eigenaar van de auto met wapens blijft 'onvindbaar'.

Spannend is de aankondiging die premier Edi Rama doet, over de benoeming van nieuwe ministers. Op een gegeven moment 'explodeert' de telefoon van Eda. Het is een WhatsApp-bombardement. Wat is er aan de hand? Volkomen onverwacht blijkt de directeur van Worldvision West Balkan, de club waar Eda voor werkt, benoemd te zijn tot minister van veiligheid. Collega's vragen zich af waarom hij een baan accepteert voor een-derde van het salaris dat hij momenteel verdient. Dat is immers op Amerikaans loon-en prijsniveau. De antwoorden druppelen snel binnen. De 'bijverdiensten' van een minister zijn een veelvoud van het salaris, kijk maar naar de paleizen die ze na een korte tijd kunnen bouwen als hun nieuwe woonhuis en hun protserig dure auto's. Hele verhalen over Albanese connecties in de VS, Panama en de Kaaimaneilanden komen vervolgens in geuren en kleuren voorbij.

Uiteindelijk moeten we toch nog een keer tijd gaan besteden aan de details van de begroting. Een nieuwe donor heeft zich een paar dagen geleden gemeld. De blijdschap dat het volledige budget beschikbaar is, maakt het een aangename maar toch best lastige klus. In het schooljaar 2017-2018 blijven de uitgaven min of meer gepland als in de voorgaande seizoenen. Dan worden 64 kinderen in het laatste of voorlaatste leerjaar nog individueel ondersteund. Een deel daarvan verlaat de school in de zomer van 2018. Dan blijven er in het laatste seizoen nog 22 kinderen over om ondersteund te worden. Voor hen gaat ECE er naar streven om alle uitgaven voor schoolmaterialen, voedselpakketten, (sport)kleding e.d. te doen in de eerste maanden van het schooljaar. Het doel is dan om de stichting in oktober of november 'slapend' te maken. Dat neemt niet weg dat Juli en de onderwijzers zich tot eind van het schooljaar blijven bekommeren om deze kinderen.

Na "Skampa Kids" is het inderdaad klaar met ECE. De kans dat er toch nog nieuwe projecten of activiteiten tevoorschijn komen, is minimaal. Ook hebben ze last van de Albanese belastingdienst, die de kleine NGO's steeds beter weet te vinden. Om als NGO te mogen werken, moet je inmiddels flinke maandelijkse bedragen wegbrengen. De enige manier om daar onderuit te komen is om de NGO "slapend te maken" dat wil zeggen met nul euro op de bank. En dat wordt tegen het eind van 2018 een uitvoerbaar scenario. We gaan er aan werken om zo veel mogelijk uitgaven van het laatste seizoen vroeg te plannen en op enig moment de eventueel resterende uitgaven voor Skampa Kids helemaal via de Nederlandse bankrekening van Stichting Skampa te laten verlopen. Daartoe zal ECE zijn resterende banksaldo overdragen aan onze stichting tot het moment dat ECE eventueel weer actief wordt.

We gaan dus op weg naar het slotakkoord. Het blijft jammer dat we moeten stoppen omdat het onmogelijk is om voor dit doel voldoende geld in te zamelen. In de resterende Nederlandse ontwikkelingssamenwerking is Albanië geen onderwerp meer. Voor private financiering evenmin. De rol van de internationaal opererende Albanese maffia maakt het er ook niet gemakkelijker op.

Maar het meest tragisch is eigenlijk het feit dat er in dit land geen ontwikkeling te zien is op het gebied van armoedebestrijding. Toen we twaalf jaar geleden begonnen, hoopten we dat onze hulp na een aantal jaren niet meer nodig zou zijn. Maar die hoop was ijdel.

Van een late middagpauze maak ik gebruik om te genieten van de verbeterde televisie-ontvangst in mijn hotelkamer. Ik zie hoe een superieure Nibali een mooie overwinning in de Ronde van Lombardije behaalt.

's Avonds is het toch weer uitgebreide jaarrapport klaar. Het is alleen nog wachten op de teksten van de schooldirecteuren en de kinderen.

Zondag 8 oktober

Het weer slaat opnieuw om. De nacht is ijskoud. In de bergen valt de eerste sneeuw van het jaar. De TV laat zien wat voor verkeersproblemen dat oplevert. Het werd in ieder geval zo koud dat ik de balkondeur van mijn kamer dicht moest doen. Op zich is dat geen probleem. Een nacht zonder verkeerslawaai en dieseldamp is ook prettig. Na het ontbijt zit ik meteen weer op het balkon. Dat dan weer wel. De zon is er door. De hemel is stralend blauw en de frisse lucht stroomt de kamer in. Hoe fris de lucht is, merk ik als ik mijn neus een keer goed snuit. De zakdoek kleurt zwart. Er rijden inderdaad wel heel veel auto's op de weg langs het hotel.

Bij de koffie valt het me op dat ook nu weer veel meer vrouwen en meisjes met hoofddoekjes te zien zijn. Nog maar 10 jaar geleden zag je dat alleen maar bij oude vrouwen van het platteland, maar dan zag het er heel anders uit. Ook in de stad viel het me op dat je veel meer mannen ziet met baarden en gekleed in djellaba's. Het blijkt hier vaak een onderwerp van gesprek te zijn. Rijke Arabische instantie doen hun bekeringswerk in arme gezinnen. Ze worden geholpen aan kleine baantjes en de kinderen mogen gratis naar de Arabische school.

We nemen de eindversie van het jaarrapport, inclusief de financiën, nog een keer helemaal door. Gisteren hadden we toch nog wat passages ingekort. Van breedsprakigheid houden ze hier namelijk wel. Als ik morgen terug ben in Nederland, hoef ik alleen nog maar te wachten op de informatie van de schooldirecteuren en de onderwijzers. Ik reken er op dat dit nog wel even zal duren. Juli zal heus wel voldoende reminders verzenden.

Juli en ik gaan samen lunchen aan de overkant. Boven de boven de Alpha Bank was jarenlang een gewoon koffiehuis. Nu zit er een voortreffelijk Italiaans restaurant met prima eten. De prijzen zijn navenant. Voor veel Albanesezen te hoog gegrepen. Maar ook in deze stad ontstaat een categorie kennelijk succesvol, jeugdig publiek. Na enige tijd zijn alle tafeltjes bezet en zie je heel wat glim en glitter. Het is trouwens wel zondag.

De middag was vrij. Ik maak een best wel lange wandeling naar de voormalige vuilstort. Eda had me getipt dat die helemaal is opgeruimd en dat er nu een nieuw stadspark ligt. Het is inderdaad een hele verandering ten opzicht van vier jaar geleden, toen we er opnames maakten voor onze videodocumentaire. Toen was het een enorme berg stinkend afval waar de vaste 'bezoekers' voortdurend op zoek waren naar bruikbare restanten. Nu ziet het er uit als een ruim opgezet park met jonge aanplant. Of de bodem schoongemaakt is, weet niemand te vertellen. De kans daarop is klein. Als ik naar de afwatering kijk, zie ik daar ook nog wel heel wat restanten drijven en het water stinkt nog net zo hard als voorheen. Dit afvalstroompje gaat in ieder geval rechtstreeks naar de ernstig vervuilde Skumbini rivier. Natuurlijke reiniging zullen we maar denken.

Op de terugweg loop ik door de oude wijken van de stad. En dat bevestigt mij in mijn vermoeden. De hoofdwegen zien er mooi uit maar als je even opzij kijkt is het armoe troef. Hier is duidelijk in tientallen jaren niks gebeurd. De vervallen betonkolossen kun je alleen bereiken via modderpaden met kuilen.

Aan het eind van de middag ga ik even bijkletsen met Chris, de Amerikaanse echtgenoot van Eda. Hij gaat komende dagen ook nog even vrijwilligerswerk voor het project doen. Van het bedrijf van mijn schoonzoon (PlanningIt) hebben we een Xbox gekregen voor de kinderen. Dat is hier iets bijzonders en nauwelijks bekend. Chris weet wel hoe het werkt en hoe je er games op kunt zetten. Zo wordt het een exclusief speeltje voor de kinderen van het project. Ze zullen er apetrots op zijn.

Tegen de avond wacht me nog een verrassing. Ik moet vanavond en morgen wat rekeningen contact betalen in euro's. Onder andere die van het hotel. Samen met Juli loop ik de stad in om te pinnen. De laatste keer dat ik dat deed, kon ik bij verschillende banken terecht. Maar nu niet. Overall kan ik alleen meer Albanese leks halen. En

daar heb ik niks aan. Na vijf mislukte pogingen gaat Juli bellen. Zij kent wel iemand die bij een bank werkt. En we hebben succes. Het is wel een heel eind lopen maar bij nummer zes is het raak. Net terug in het hotel meldt zich Linda, de boekhouder van het hotel. Ze is helemaal op zijn zondags uitgedost maar ze komt speciaal terug om voor mij een rekening te maken en de contante betaling in ontvangst te nemen. Ik vertel het verhaal van de zoektocht. Ze reageert heel charmant: 'die moeite was niet nodig hoor, sinds vorige week kun je hier ook met creditcard betalen....'

Maandag 9 oktober

Om kwart over zes op. De hotelmanager had persoonlijk een ontbijt op mijn kamer klaargezet. Zo vroeg is er namelijk nog geen personeel. Onze vaste chauffeur, Endri, staat me om zeven uur op te wachten en we vertrekken meteen naar het vliegveld. Nu merk ik beter wat de verbeteringen in de route zijn. De snelweg tussen Tirana en Elbasan is al jaren bijna klaar. Er ontbreekt nog altijd een heel stuk. Een grote verbetering is wel merkbaar in Tirana. Daar hoef je niet meer door de chronisch verstopte binnenstad maar kun je via een soort rondweg rechtstreeks naar de aanrijroute van het vliegveld. Onderweg kom je nog maar één verkeersknooppunt tegen. Endri kent de Albanese rijgewoonten goed genoeg om daar snel doorheen te manoeuvreren.

Om 12 uur ben ik weer terug in Nederland. De reis is inderdaad een stuk comfortabeler geworden, met dank aan Transavia.

Dit was dan mijn voorlaatste bezoek aan dit nog altijd curieuze land. Als ons mooie project straks afgelopen is, ontbreekt de reden om er nog een keer heen te reizen voor het goede doel. Een toeristisch bezoek blijft altijd mogelijk. In de toeristenindustrie gaan de ontwikkelingen wel razendsnel.

En dan nog dit.

Afgelopen jaar vroegen we of een aantal kinderen wat wilden vertellen over zichzelf en over het belang van ons project voor hun schoolloopbaan en vervolgonderwijs. De meesten van hen reageerden in het Engels. Hun getuigenissen wil ik de lezers van dit dagboek niet onthouden:

*My name is Elida Budani. I am student in grade 9 in "Abdyl Paralloi" school. From one year I'm part of "ECE" foundation. From this foundation I got various assistance. Along this year 2016-2017 I have gained school supplies and basic help that is food. We are many members in family. With difficulty we complete basic needs. I don't have conditions to learn like my friends. It's not enough that in the afternoon I care for my sisters and brothers because my parents work all day to bring something in home at night. I take care to be an example in school with all difficulties I have, but also for their care at school. Regardless those hard conditions I try to learn more. I do not expect luck will find me but I believe in myself and I will reach the best of me.
Thank you Foundation ECE*

I am Klodjan Liçi student in grade 8 in "Abdyl Paralloi" school. I have one year that I'm part of "ECE" foundation. We are a family that we have lived and live in difficult conditions. My father died two weeks ago. For many years he has been sick in bed. My mother was committed serving father and both of us, me and my brother. My brother is two years older. Mom is very tired and sad. She is impossible for work. We live with support of our relatives. I go to school with mama's benediction to learn more that the future will be like the others. I hope that luck do not be unfair with me. With gratefully, Klodjan Liçi.

I'm Marsel Ajazi. I am 13 years old and I live in the "Vullnetari" neighborhood in Elbasan. My family consists of 6 members 2 children, my parents and my grandparents. My family's economic situation is not good. When I became a member of the project, my family's economy was relieved because the expenses were reduced because the project donated food, school supplies, household items like detergents etc. This season we went on excursion and for me it was a beautiful experience. That was a very nice memory, but also for my friends. Before finishing school some Dutch people visited our school and donated some packages that inside contained different items for the children of my age. Well I am very happy to be part of this. Thank you so much.

My name is Elisa Lami I am in the 8-th class. My family consists of 6 members: 4 girls and 2 parents. We live in the 'Haxhias' neighborhood in Elbasan. In the apartment where I live there are only 3 rooms: one is the parents' room, the other is the room children and the third room is the living room. My mom and my father are unemployed. Your background has been very supportive in my family's economy. The first time I went with my classmates, they helped us through school supplies such as notebooks, pencils, pens etc. After the end of the school year and with our school group that was involved in this foundation we went to a place to play basketball.

My name is Abdullah Yildirim I'm in 8-th grade. I live in the neighborhood "Vullnetari" in Elbasan. I live with my mom and my sister in a small house. My mom is unemployed and our only income is the money of social help that is a very small amount. Monthly expenditures don't even compare to incomes In this case we are not talking about savings. We have always been forced to borrow from an affair. So from the seventh grade that one year ago our livelihood started to be even better because the Project has been a great helper and supporters by providing meals of school supplies, other tools etc. In February 2017 one group from Netherlands visited the school "Fadil Gurmani" and they donated packages that contained various items donated by Dutch school pupils ,but in my opinion those packages did not contain objects or simple items that were ,contrary those items or objects were a sign of love and peace because giving something does not only mean helping a person, but also happiness and forgiveness. Thank you from the depths of my heart and I wish the Scampa Kids project collaboration with ECE Foundation support us strongly .

I am Eriada Tarifa, a pupil at 8 year of elementary school "Jorgji Dilo". I have joined the ECE Foundation when I was at 6 year of elementary school. I joined the foundation after my brother Adriano Tafani left it, when he was at the 9'th year of elementary school. I was very glad when I joined the Foundation because despite, economic aid the teachers there helped me with the school .They have done the same thing with my brother.

I am Luxhers Lleshanaku. I attend the 9'th class of elementary school "Jorgji Dilo". I have joined the project Scampa kids before 2 years .I have difficulties in math and physics subjects, but I have had a lot of help from foundation's teachers. Also the project help me with material school, food, clothes etc.

I am Leticia Roci. I have joined the foundation when I was at 5'th class. Year after year the studies became more difficult, but I didn't have anyone at home that could help me. For my father and my mother was impossible to give me a help with the studies, So I saw a good alternative to join the foundation and after that my results improved a lot.

I'm David Mehilli and I am student of "Abdyl Paralloi" school in 9-th grade. I and my parents live in a barracks forgiven by a building firm at the edge of Shkumbini River. Our conditions are very bad. I try to come and stay in school every day, to be active and this has been facilitated by the Scampa kids Project giving us all the necessary thing for the lessons.

I am Sokol Hanoli a student of "Abdyl Paralloi" school in 8-th grade. My younger brother and I live with my uncle's family in "Emin Matraxhiu" district , because my parents live and work in the village. They're sick and they live in difficult economic conditions. Our migration happened because of our low economic level and being near the school. Me and family live in a house with minimum conditions. We're seven members. The parent's absence make me responsible for my younger brother. It's a hard life, but this project has helped me a lot, giving me school and food supplies for me and my brother. This help has made me and my younger brother's life more easy. I feel grateful for this foundation that helped us and made me feel like the other teenagers. I try to get good marks and I hope that this will pay off all your help. I thank this project from the bottom of my heart that cares about us when none else couldn't . Thank you, Sokol Hanoli

Hello! I am Anjeza Cepa and I am a student of "Abdyl Paralloi" school in 9'th grade. I live in "Beqir Dardha" district. Our economical conditions are hard and bad, my house is in bad conditions too. We're 8 members and we live in a small house. I want a good life, but this is impossible. This project has helped me and my older sister. My sister and I try to pay off this help getting good marks in the school. Also teachers of the project help us with the homework and many other things necessary for the lessons. Thank you from my heart. I will be grateful for the whole life.

I am Megi Hysa student of "Abdyl Paralloi" school in 9-th grade. I live in "Emin Matraxhiu" district. Our economical conditions are hard and bad, my house is in bad conditions too. We're 6 members in my family. I go to school every day and I get good marks, because I think that school will make me a good person for the future. And as many teenagers dream for a good life and this foundation has helped me a lot and has made me feel better and equate with other friends in school. Thank you so much I deeply appreciate it. Thank you from me and my family.